

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C113 – OND9**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs en Gelijke Kansen

van 4 februari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het steunpunt voor studenten met een handicap in het hoger onderwijs	3
Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de voorbereiding van de nieuwe eindtermen techniek	5
Vraag om uitleg van de heer Lode Vereeck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de terugbetaling van softwarepakketten voor kinderen met dyslexie	11
Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de uniformiteit van door meerdere universiteiten uitgereikte gemeenschappelijke diploma's voor bepaalde opleidingen	15
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over stageplaatsen voor de opleiding (kinder)psychiatrie	17
Vraag om uitleg van mevrouw Sophie De Wit tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de gevolgen van de invoering van het leerkrediet	19
Vraag om uitleg van mevrouw Sophie De Wit tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over problemen bij de kinderbijslagfondsen door een fout in de Databank Hoger Onderwijs (DHO)	
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de problemen van de kinderbijslag voor studenten hoger onderwijs 2009-2010	21
Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de stand van zaken met betrekking tot de mentoruren	25
BIJLAGEN	
Bijlage bij de vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de voorbereiding van de nieuwe eindtermen techniek	28

■

Voorzitter: de heer Boudewijn Bouckaert**Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het steunpunt voor studenten met een handicap in het hoger onderwijs**

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, op het einde van de vorige legislatuur interpelleerde ik uw voorganger, voormalig minister van Onderwijs Vandenbroucke, over de perikelen rond het steunpunt voor studenten met een handicap in het hoger onderwijs. De officiële naam is Steunpunt Inclusief Hoger Onderwijs (SIHO). Ik betreur dat ik u vandaag opnieuw moet bevragen. Uw voorganger drukte nog de hoop uit dat ik hem de volgende keer over de realisaties van het SIHO zou kunnen ondervragen, niet over de perikelen. Ik wil het werk en de inzet van de medewerkers van het SIHO geen onrecht aandoen, maar helaas moet ik u opnieuw aanspreken, en jammer genoeg gaat het niet over zomaar wat kleine probleempjes.

Een van de grote associaties is na verschillende pogingen tot bemiddeling nu toch tot de vaststelling gekomen dat dit tot niets leidt. Ze beslisten eind oktober dan ook om de bemiddeling te staken. Daardoor is de wisselwerking met deze associatie de facto stopgezet. De situatie is vandaag dus nog erger dan enkele maanden terug.

Nochtans onderkent deze associatie – en waarschijnlijk alle associaties – de nood aan een goed werkend steunpunt in het belang van studenten met een handicap. Het is dan ook pas na verschillende bemiddelingspogingen en rijp en moeilijk beraad dat deze beslissing werd genomen. Ik verneem dat ook andere associaties zich onvoldoende kunnen vinden in de huidige werking van het SIHO.

Minister, volgens de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) wordt zowat de helft van de instellingen voor hoger onderwijs niet bereikt. Dat vind ik ontstellend. De helft betekent echt een ernstig gebrek. Mogelijk spelen nog andere elementen, maar het SIHO slaagt er niet in om de verschillende zienswijzen die er bestaan omtrent de te hanteren modellen te erkennen, te overstijgen of te verzoenen. Nochtans is het mijns inziens belangrijk dat elk van de partners zich vanuit zijn eigenheid kan herkennen in de gehanteerde methodiek en dat het steunpunt met andere woorden voor elke associatie nuttig werk verricht. Men zou verwachten dat alle tegenstellingen kunnen worden overstegen als het de samenwerking betreft ter ondersteuning van een doelgroep studenten die het zo hard nodig heeft. Blijkbaar lukt dit echter niet. Als alles blijft zoals het is, zullen gesprekken weinig of geen nut hebben.

Nu de betrokken partijen er niet in slagen om tot een oplossing te komen, is het volgens mij uw plicht om tussen te komen, minister. Ik wil niemand met de vinger wijzen! Ik stel enkel vast dat de studenten met een handicap – waar het toch allemaal om draait – de dupe zijn.

Bent u op de hoogte van dit conflict? Hebt u al iets ondernomen of bent u van plan dit te doen? Hoe wilt u de ontstane patstelling doorbreken?

De VVS is voorstander van een structurele verandering om de huidige impasse te doorbreken. Het lijkt mij een verdedigbare optie om het steunpunt los te koppelen van instellingenbelangen en dit dan bijvoorbeeld te positioneren in de nieuw op te richten Vlaamse Universitaire en Hogescholen Raad (VLUHR). In afwachting van de oprichting kunnen afspraken worden gemaakt met de Vlaamse Hogescholenraad (VLHORA) en de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR).

Uw voorganger zette zich in zijn antwoord op mijn vraag ook af tegen “de enggeestige belangenverdediging in het spel van de instellingen” en stelde dat “een voldoende ruim draagvlak een absolute noodzaak was voor de relevantie en het voortbestaan van het SIHO”.

Een herkenbaar en laagdrempelig steunpunt, naar Nederlands model, is van groot belang voor de studenten met een handicap. Een gedragen steunpunt met een kwalitatieve output waar

niet alleen de instellingen hoger onderwijs maar vooral de studenten concreet iets aan hebben, is en moet het uitgangspunt zijn. Zo niet is er amper wisselwerking, moet elke partij weer het warm water uitvinden en is er geen ondersteuning voor de associaties die op dat vlak minder ver staan. Wat is uw visie hierover? Wilt u dit aftoetsen met de betrokkenen?

Kan in tussentijd een evaluatie worden gemaakt van de werking van het SIHO, zeker in het licht van de kritische adviezen van de stuurgroep, het antwoord daarop van het SIHO en de opmerkingen van uw voorganger?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: U hebt een mooi overzicht van de problemen gegeven, mevrouw Stevens. Ik zal het niet herhalen. Het klopt dat één associatie, die van Leuven, het voorstel van de bemiddelaar niet heeft aanvaard. De andere associaties deden dat wel. Dat betekent dat er toch voldoende draagvlak is om het steunpunt te laten functioneren. Net als u betreur ik echter uiteraard dat de Associatie K.U.Leuven daar niet bij is. Ik heb een paar weken geleden de Leuvense vicerector voor studentenbeleid ontmoet. Ik heb het onder meer met haar over het steunpunt gehad. Ze heeft me de redenen uiteengezet. Als ik het goed begrijp, gaat het vooral over een probleem van filosofie, ideologie of visie op de problematiek. Blijkbaar is dat niet overbrugbaar. Dat lijkt me moeilijk, aangezien de beleidsvisie vastligt in een door ons goedgekeurd VN-verdrag. Dat stelt dat er in principe een inclusiebeleid is, met redelijke aanpassingen. We zijn dus eigenlijk aan die visie gebonden, net als iedereen in dit land.

Ik ken dus de beslissing van de K.U.Leuven. Ik heb gemerkt dat ze niet onomkeerbaar is. Ik wil dus ook nog eens contact hebben met de mensen van het steunpunt. Ik zal dat ook doen. Op basis daarvan zal ik bekijken wat er kan en wat er niet kan. In ieder geval heeft de K.U.Leuven toegezegd te zullen meewerken aan activiteiten, ook al maken ze zelf geen deel uit van de projectgroep.

Ik denk dat de integratie in de VLUHR op zich geen probleem hoeft te vormen. Ik heb daar op zich geen bezwaar tegen, maar ik denk niet dat het de problemen zal oplossen. Het gaat immers over een visieprobleem. Ik verkies dus eerst te zien of het steunpunt dat verschil in visie kan overstijgen en de K.U.Leuven toch nog zou meedoen. Alleszins zal de instelling deelnemen aan activiteiten. Ik heb immers begrepen dat ook voor de Associatie K.U.Leuven toegankelijkheid een heel belangrijk punt is.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Minister, ik dank u voor uw antwoord, dat bijzonder kort was. U hebt ook niet op al mijn vragen geantwoord. Gezien het probleem met het draagvlak vind ik toch dat het echt tijd wordt om in te grijpen. SIHO heeft onvoldoende draagvlak om ernstig voort te werken. Het wordt hoog tijd om in te grijpen. Bij wijze van spreken de helft van de studenten wordt hiermee immers niet bereikt. Die Associatie K.U.Leuven vertegenwoordigt immers een heel grote groep. Het verheugt me wel dat de K.U.Leuven nog mag meewerken en actief zal meewerken, ook al maakte de instelling formeel gezien geen deel uit van die groep. Dat is al een eerste stap, maar op termijn moet er een duidelijke oplossing komen, waarin alle partijen zich kunnen vinden. Het gaat over studenten met een handicap.

Wat de toekomst betreft, moeten we ook kijken naar het Nederlandse model. Blijkbaar zijn er ook problemen met de visie van het SIHO zelf. Het SIHO zou veel meer een bemiddelende rol moeten kunnen spelen tussen de studenten en de instellingen van het hoger onderwijs. Dat moet worden bekeken. Stel dat in een bepaalde instelling een student vindt dat hij nood heeft aan een redelijke aanpassing en de instelling oordeelt dat die aanpassing niet redelijk is, waar moet hij dan heen? Ik vind dat het SIHO hier zeker een bemiddelende rol kan spelen. Anders moet de student naar de rechtbank trekken, of naar het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding. Dat is toch een bijzonder grote stap. Er zou een tussenstap moeten kunnen worden ingevoerd, waarbij het SIHO een bemiddelende rol krijgt toegekend, net als in Nederland. Daarom is het belangrijk dat het steunpunt voldoende onafhankelijk is

van die instellingen en van hun belangen. Daarom is het echt nodig dat er een heel duidelijke visie is op de werking van het SIHO, maar blijkbaar is er over die visie ook geen duidelijke consensus binnen het SIHO zelf. Er is dus heel veel werk aan de winkel.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Ik denk wel dat ik op de vragen heb geantwoord.

Ik weet niet of het noodzakelijk is dat het SIHO een bemiddelingsfunctie vervult. De Vlaamse overheid heeft, in het kader van het gelijkekansenbeleid, een aantal meldpunten Discriminatie opgericht. Toegankelijkheid is een van de mogelijkheden. In elf van de dertien centrumsteden is er nu een meldpunt. De bedoeling ervan is dat ze registreren en bemiddelen. Pas als bemiddeling niets oplevert, kan er naar het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding worden gegaan, en eventueel naar de rechtbank. We hebben momenteel dus wel een instrumentarium. Ik weet niet of het de opdracht moet zijn van een steunpunt om te bemiddelen in conflicten. Een steunpunt moet ondersteunen qua beleid. U hebt absoluut gelijk als u stelt dat er een probleem is met de visie die daar wordt gehanteerd, maar ik heb daarnet gezegd dat ik dat een enigszins verkeerde discussie vindt. De visie ligt immers vast. Er is het VN-verdrag met betrekking tot personen met een handicap. U weet dat alle overheden in het land dat hebben geratificeerd. Het is dus bindend.

Nu is het zaak te bekijken wat de problemen zijn. Ik heb de vicerector nogmaals ontmoet. Het SIHO is op komst. Op basis daarvan zal ik bekijken of er een mogelijkheid is. Er is echter wel vooruitgang geboekt: de Associatie K.U.Leuven wil meedoen aan de activiteiten, ook al maakt ze geen deel uit van de projectgroep. Aangezien alle andere associaties meedoen, is er voldoende draagvlak.

Mevrouw Helga Stevens: Er zijn inderdaad meldpunten Discriminatie, maar ik vind dat ze te weinig een bemiddelende rol spelen. Veel mensen weten ook niet dat die meldpunten bestaan. De specifieke situatie van het hoger onderwijs vereist specifieke expertise. Het SIHO zou toch een aanvullende rol kunnen spelen. Dat is echter een discussie voor een ander moment.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de voorbereiding van de nieuwe eindtermen techniek

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Voorzitter, minister, collega's, op het einde van de vorige legislatuur hebben we in dit parlement nieuwe eindtermen techniek voor het basisonderwijs en de eerste graad secundair onderwijs goedgekeurd, die ingaan in september 2010. Zij liggen in de lijn van de leerlijn, geformuleerd in TOS21 ("Techniek op school voor de eenentwintigste eeuw"). De bedoeling daarvan is een omslag teweeg te brengen in het lager en het secundair onderwijs en een duidelijkere plaats te geven aan techniek. Technisch talent moet sneller ontdekt worden bij kinderen zodat, indien dat talent er is, de studieoriëntering na het lager onderwijs in een technische richting makkelijker en logischer wordt voor kinderen, ouders en leerkrachten. Technische geletterdheid moet een doelstelling kunnen worden naast andere basisvakken zoals taal en rekenen in het basisonderwijs.

De kritische succesfactor voor het berekenen van deze doelstellingen is dat de onderwijzers en de leerkrachten zich thuis voelen in die nieuwe eindtermen, maar dat doen ze vaak niet, zeker niet de onderwijzers. Daarom werden de vorige legislatuur op ons aandringen projecten opgezet met als doel de leerkrachten via een systeem van 'aquariumscholen' te motiveren en te vormen in de nieuwe eindtermen en de methoden techniek. Daarnaast werd beloofd dat er sterk ingezet zou worden op techniek als centraal thema in het nascholingsaanbod.

Intussen is het februari. September 2010 komt dichtbij. Minister, wat is er dit schooljaar gebeurd en gestart? Wat is er nog bezig en wat staat er op de planning? Ik denk aan de vorming van leerkrachten in opleiding, het stimuleren van samenwerkingsverbanden met bedrijven, eventueel de rol van de regionale technologische centra (RTC's), het stimuleren van aparte vaklokalen voor techniek, het bundelen en screenen van het educatief aanbod enzovoort.

In het veld wordt gevraagd of deze eindtermen in de tweede en derde graad, die nu vakoverschrijdend zijn, eventueel als apart vak aangeboden kunnen worden. Deze nieuwe leerlijn technologie kan ook belangrijk zijn voor de vernieuwing van de structuur van het secundair onderwijs.

Minister, wat is de stand van zaken van de voorbereiding van de nieuwe eindtermen techniek, die in september ingaan? Hoeveel scholen werden bij het project van de aquariumscholen betrokken? Over welke scholen gaat het? Ik hoor dat het vooral basisscholen zijn, weinig secundaire scholen en zeker geen aso-scholen. Dat is spijtig.

Men is al een tijd bezig. Hoe worden de projecten geëvalueerd? Hebben zij een impact? Kunnen ze in die proefscholen de eindtermen zoals bedoeld realiseren? Hoeveel leerkrachten worden er bereikt? De bedoeling van die aquariumscholen was dat je kon komen kijken naar de vissen. Ze moesten een voorbeeldschool worden voor andere scholen in de brede regio. Lukt dat? Slagen ze erin om hun ervaring te vertalen naar andere scholen?

Welk bedrag is eraan besteed? Voor 2010 is me, met de besparingsronde, niet zo duidelijk in welk bedrag voorzien was. Heeft men alles verder kunnen betalen? Voor dit project was het engagement van het wetenschapsbeleid gegarandeerd. Ik weet niet of dat dit jaar nog zo is.

In de besteding door de aquariumscholen was er een voorwaarde dat 30 percent naar het praktische materiaal mocht gaan en 70 percent onder andere moest gaan naar het inkopen van coaches uit allerlei onderzoeksinstellingen. Dat was de insteek wetenschapsbeleid. Ik hoor dat het in de praktijk moeilijk is om die verhouding 30/70 te bewaren, omdat het moeilijk is om goede coaches te vinden, terwijl er voor het ontwikkelen van een technotheek meer nodig is dan 30 percent van het bedrag.

Welke andere initiatieven neemt u dit schooljaar nog, minister, om de onderwijzers en de scholen te helpen bij de voorbereiding van de eindtermen techniek? Drie factoren zijn belangrijk om de scholen klaar te maken voor de nieuwe eindtermen. De eerste is basisinfrastructuur. De overgrote meerderheid van de scholen zit niet in het project. Ze kunnen wel eens naar het aquarium gaan kijken, maar ze hebben geen extra middelen gekregen. Hebt u initiatieven genomen om hen te ondersteunen? Een minimum aan materiaal en een minimaal uitgeruste techniekklas zijn toch voorwaarden om op een goede manier de eindtermen te kunnen realiseren.

– *Mevrouw Kathleen Helsen, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Een tweede factor is de vorming van de leerkrachten. Alles wat we kunnen doen om dat te stimuleren, moeten we blijven doen, ook na september. Gebeurt er iets in de lerarenopleiding? Ten derde: in dit project waren er techniekcoaches voorzien. Dat is een interessant concept. Bij de bespreking van de beleidsnota heb ik u er al op gewezen dat hier en daar leerkrachten uit het secundair de rol van coach spelen voor het lager onderwijs. Het moet een proefproject worden waarbij de lagere scholen gestimuleerd en begeleid worden bij het ontwikkelen van een beleid voor die eindtermen.

De hervorming van het secundair onderwijs staat op de agenda, 'de nieuwe blauwdruk' noemden we het de vorige legislatuur. In uw beleidsnota staat dat u in de tweede en derde graad secundair de nieuwe eindtermen techniek ook wilt implementeren. Hoe wilt u dat doen? Welke stappen zijn er al gezet?

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Voorzitter, minister, collega's, ik sluit me graag aan bij de terechte vraag van mevrouw Poleyn. Ook tijdens de vorige legislatuur heb ik al vragen gesteld over de technische geletterdheid van leraren. Samen met mevrouw Poleyn heb ik heel wat initiatieven achter de rug om die ook in de praktijk om te zetten. Ik ben het probleem ook goed blijven opvolgen op het terrein. Ik heb regelmatig contact met de aquariumscholen in Limburg en ook met de coaches. Het gaat volgens mij om een heel belangrijk project. Zeker in deze tijden van economische crisis is technische geschooldheid wellicht een enorme troef op de arbeidsmarkt.

Minister, vanuit het werkveld ontvang ik verontrustende signalen. Ik moet u ook zeggen dat dat me zorgen baart. Al verscheidene jaren zijn we bezig om techniek op school te stimuleren. Tot nog toe liep het traject voortreffelijk. We hebben techniek in de eindtermen gezet. Op 1 september 2010 treden ze in werking. TOS21, "Techniek op school voor de eenentwintigste eeuw", is opgestart in twintig scholen in elke provincie verspreid over Vlaanderen om te kijken hoe de eindtermen in de praktijk kunnen worden uitgevoerd. Het is dan ook de bedoeling dat andere scholen daarvan kunnen leren. Binnen 7 maanden moet elke school klaar zijn. En dat is heel dichtbij.

Momenteel heb ik de indruk dat op het terrein de projecten een stille dood dreigen te sterven. Het is net de bedoeling dat ze aanstekelijk werken voor de andere scholen. Er is een dringende nood aan de ondersteuning van de leraren, aan het volledige schoolteam. Ik vraag me zelfs af of ze op de hoogte zijn van de start van de eindtermen op 1 september 2010. We zullen in veel scholen aan de basis moeten beginnen en leerkrachten informeren dat de eindtermen techniek bestaan en dat ze technische geletterdheid zouden moeten aanleren.

Minister, welke inspanning plant u? Hebt u daarvoor middelen uitgetrokken? Hopelijk worden de eindtermen niet het slachtoffer van de besparingen. Ik denk dat we verschillende pistes kunnen bewandelen. We zullen schoolteams moeten coachen bij het uitwerken van de activiteiten om technische geletterdheid te bevorderen of om leerlijnen techniek te ontwikkelen. Op welke manier wordt de lerarenopleiding daar eventueel bij betrokken? Een andere manier is leerkrachten van het schoolteam opleiden tot techniekcoördinatoren, tot een aanspreekpunt inzake techniek. Hij of zij kan de leerkracht coachen, de implementatie van de eindtermen bewaken en inhoudelijke ondersteuning bieden. Misschien is het gevaar dan wel dat de techniekcoördinator een techniekleerkracht wordt. Het doel is nochtans om vakoverschrijdend te werken. De techniekcoördinator moet dat ook bewaken.

Minister, we moeten vermijden dat we over enkele jaren van nul moeten beginnen. Het is vijf voor twaalf, zeker op het vlak van informatiedoorstroming naar de scholen en de schoolteams.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Oorspronkelijk had het vierjarige TOS21-project tot doel een referentiekader voor een leerlijn techniek op te stellen voor heel het leerplichtonderwijs. Daarop zouden dan de nieuwe eindtermen geformuleerd worden. Dit project werd in september 2008 met een grote manifestatie afgesloten. De betrokken leerlijn is inmiddels omgezet in nieuwe eindtermen techniek tot en met de eerste graad secundair onderwijs. Het huidige TOS21-vervolgproject bereidt de invoering van de geactualiseerde ontwikkelingsdoelen en eindtermen techniek voor en loopt over twee jaar van september 2008 tot augustus 2010. De opgedane ervaring bij de ontwikkeling van het TOS21-kader wordt uitgebreid door het vergroten van de expertise en de ontwikkeling van praktijkvoorbeelden. Dat gebeurt in zeventien pilootscholen, waarin telkens een techniekcoach aanwezig is. Het project wordt opgevolgd door een coördinator, een dagelijks bestuur en een stuurgroep. In die stuurgroep, die onder leiding staat van erector Martens, zijn alle betrokken participanten vertegenwoordigd: kabinet, administratie, pedagogische begeleiding, het bedrijfsleven.

In het TOS21-vervolgproject zijn dus zeventien pilootscholen betrokken, die verspreid liggen over alle provincies. Die zeventien scholen bereiken ongeveer een honderdtal partnerscholen. Die scholen kunnen bij de invoering van de eindtermen in september 2010 als ‘bakenscholen’ fungeren. Ik heb in de bijlage de lijst van de scholen. Ik zal die aan het verslag laten toevoegen.

Er wordt nagegaan welke praktijkvoorbeelden het best beantwoorden aan de doelstellingen van het vervolgproject. Die zullen bij de invoering van de eindtermen en ontwikkelingsdoelen techniek in september 2010 verspreid worden. Bovendien zal de stuurgroep in zijn eindrapport van 31 augustus 2010 aanbevelingen formuleren aan mij en minister Lieten op basis van de ervaringen in de pilootscholen. Zoals dat het geval is bij andere eindtermen en ontwikkelingsdoelen, zullen de scholen vanaf september 2010 werken met de goedgekeurde leerplannen voor techniek.

Elke pilootschool ontving 11.000 euro voor het schooljaar 2008-2009 en 11.000 euro voor het schooljaar 2009-2010. De manier waarop deze subsidie besteed mag worden, staat omschreven in een protocol van samenwerking en in de projectbeschrijving goedgekeurd op 12 december 2008. Voor het begrotingsjaar 2009 worden door beide beleidsdomeinen, Onderwijs en Economie, Wetenschap en Innovatie, die het project subsidiëren, in volgende subsidies voorzien: 198.000 euro door het beleidsdomein Economie, Wetenschap en Innovatie, en 88.000 euro door het beleidsdomein Onderwijs.

In het kader van de nascholing op initiatief van de Vlaamse Regering werd voor het schooljaar 2009-2010 ook het thema techniek naar voren geschoven. Het is de bedoeling dat de leerkrachten van het basisonderwijs en de eerste graad van het secundair onderwijs kennis verwerven over de achterliggende visie van de geactualiseerde eindtermen en ontwikkelingsdoelen, maar dat ze uiteraard ook kennis nemen van de nieuwe eindtermen en ontwikkelingsdoelen zelf. Zeven nascholingsprojecten werden geselecteerd en vijf ervan zijn op dit moment reeds volzet.

In dat verband wil ik toch benadrukken, mevrouw Poleyn, dat het begeleiden en ondersteunen van leerkrachten en scholen in de eerste plaats een taak is van de pedagogische begeleiding.

Zoals u in mijn beleidsnota hebt kunnen lezen, ben ik van mening dat niet alleen eindtermen voor techniek, maar ook voor natuurwetenschappen en ICT in de tweede en derde graad secundair onderwijs de basis moeten vormen voor technische en wetenschappelijke geletterdheid. Het versterken van dat technologisch wetenschappelijke drieluik is belangrijk voor de basisvorming van alle jongeren.

Nieuwe en geactualiseerde eindtermen moeten ook helpen om techniek en wetenschap aantrekkelijk te maken, zodat meer jongeren – en vooral meer meisjes – kiezen voor de exacte en toegepaste wetenschappen. De basis daarvoor is gelegd in het lager onderwijs en in de eerste graad. In september 2007 zijn vakoverschrijdende eindtermen ICT ingevoerd. Vanaf september 2010 zijn de geactualiseerde eindtermen voor techniek en natuurwetenschap van kracht.

De situatie in de tweede en derde graad is wat complexer. Er zijn daar alleen vakoverschrijdende eindtermen technisch-technologische vorming voor het aso ingevoerd. Omdat ik nu de binding tussen natuurwetenschappen, technisch-technologische vorming en ICT wil bevorderen in de zin van het vermelde drieluik, wil ik daar nog wat tijd voor uittrekken. U zult begrijpen dat ik, gezien deze situatie, niet zomaar kan overgaan tot het formuleren van eindtermen techniek van de tweede en derde graad op basis van het TOS21-referentiekader. Ik wil eerst een discussie ten gronde voeren over de basisvorming in de tweede en derde graad, met name over de positie en de onderlinge verhouding van techniek, natuurwetenschappen en ICT in die basisvorming. Dat debat zal plaatsvinden binnen of parallel met het debat over de hervorming van het secundair onderwijs.

Tot slot geef ik u nog de verhouding van de scholen van die 17 pilootprojecten mee: 11 in het basisonderwijs, 6 in het secundair onderwijs. De verhouding aso-tso kan ik u niet onmiddellijk geven.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik dank ook de heer Mahassine, partner in crime vanaf de eerste keer dat we dit thema hebben aangekaart in deze commissie, voor zijn ondersteuning.

In een aantal aquariumscholen draait het inderdaad zeer goed, maar de vertaling naar een brede golf in alle scholen is er helemaal niet. U hebt het over 17 pilootscholen, minister, die 100 partnerscholen bereiken. Wie zijn die partnerscholen? Is dat gewoon de scholengemeenschap? Ik ben zelf naar een aantal openaquariumdagen geweest – Aquadagen worden die genoemd – en daar was heel weinig respons vanuit de andere scholen, die niet betrokken waren bij het project. Het zijn dus telkens dezelfde mensen onder elkaar, die al overtuigd zijn, terwijl je net de nieuwe mensen zou moeten kunnen bereiken, de onderwijzers die dat niet zien zitten, en bij wie de kans groot is dat ze wel een praktisch lesje zullen integreren in hun lessen, zoals men vroeger al deed, maar die in september of de loop van het schooljaar niet de omschakeling naar technische geletterdheid zullen maken.

Als ik het goed begrijp, zijn de middelen die dit jaar nog lopen, allemaal nog ingeschreven op de vorige begroting. U hebt alleen gesproken over 2009, en niet over 2010. Dat betekent dat er niets is uitgetrokken om bijvoorbeeld iets te doen met de suggesties die uit het eindrapport in augustus kunnen komen. Of zijn daar nog marges voor?

U hebt niet geantwoord op mijn opmerking over de signalen die ik krijg vanuit het veld dat de 30/70 percentbesteding die men moet doen, heel moeilijk haalbaar is. U zegt dat de pedagogische begeleidingsdiensten die taak hebben. Ik vind dat ook. Ik heb dat al bij het begin van dit project gezegd, maar omdat EWI al betrokken was, vereiste EWI dat het externe coaches waren, dus niet de pedagogische begeleiders van de netten, maar externen, bijvoorbeeld van allerlei onderzoeksinstituten in Vlaanderen, die hun kennis ter beschikking moesten stellen van de lagere scholen. Dat is niet evident, want die mensen hebben geen didactisch diploma en hebben vaak geen contact met het onderwijs. Het was niet evident om dat dan te vertalen in didactische modellen.

Twee keer 11.000 euro is fantastisch voor de scholen, maar een gewone school kan nooit zo'n techniekklas en zo'n beleid ontwikkelen zonder die middelen. Ik pleit er niet voor om die voor iedereen ter beschikking te stellen. Bij het begin van het project had ik al gedacht dat het niet goed was om al die middelen te concentreren in een aantal scholen, maar ik verwacht dit schooljaar toch meer van u. Het kost misschien niet zo veel geld, maar met een nieuwe beweging in het lager onderwijs van nieuwe eindtermen kunt u veel meer doen dan met een hele nieuwe structuur van het secundair onderwijs. Neem de kans die er nu is, mee naar alle fora waar u komt, om daar op die manier wat meer aandacht aan te schenken.

Ik heb nog één bedenking over de nieuwe structuur van het secundair onderwijs. We moeten inderdaad een beetje wachten tot het debat bezig is om te zien welke plaats techniek daar kan krijgen, maar ik hoor dat er in die scholen in de praktijk een verschil is tussen techniek en wetenschap, en dat leerkrachten in het secundair onderwijs met een aso-achtergrond heel vaak die verwarring maken. Als ze te horen krijgen dat ze iets moeten doen rond techniek, vertalen ze dat heel snel in werken rond wetenschappen. Blijkbaar verdwijnt wat met techniek wordt bedoeld, daar redelijk spontaan. Ik heb zelf zo'n achtergrond, dus ik ben ook geen specialist. Het is goed om dat onderscheid bij de nieuwe eindtermen voldoende duidelijk te blijven maken. Ik ben het er zeker mee eens dat zowel wetenschap als techniek een rol in de basisvorming moet spelen.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Ik wil een quote van Margaret Mead meegeven: “Never underestimate the power of a small group of committed and dedicated people to change the world. In fact, it’s the only thing that ever has.” We mogen het informeren van de hele onderwijswereld over de visie op technische geletterdheid en de eindtermen voor techniek niet onderschatten. We moeten daar zwaar op inzetten, en ervoor zorgen dat het iets meer wordt dan tot nu toe.

De projecten in Limburg worden heel goed verzorgd. Veel scholen komen daar naartoe, maar vele andere bereiken we niet. We moeten die ook voorbereiden tegen 1 september. Het is vijf voor twaalf. Dit is ontzettend belangrijk. Misschien moeten we de lerarenopleiding basis-onderwijs en de pedagogische begeleidingsdienst opdrachten geven om de schoolteams voor te bereiden. Iedereen moet er klaar voor staan.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Ik ben het absoluut met u eens dat het zeer belangrijk is. U hebt dat al gemerkt, ook in mijn beleidsnota. Het gaat niet alleen om de invoering van de eindtermen techniek op 1 september 2010. Er zullen dan nog heel wat andere ontwikkelingsdoelen en eindtermen in werking treden. Dat is al gecommuniceerd aan de scholen. Er wordt hier gezegd dat ik dat meer moet doen. Mevrouw Poleyn, het verrast me van u dat u vraagt dat de Vlaamse overheid dat aan de scholen zou opleggen. Ik heb van in het begin gevoeld dat dat niet kan of mag in ons systeem van onderwijs.

Er zal zeker nog informatie worden verspreid. In september krijgt iedereen nog bijkomende informatie. Ik ga er ook van uit dat de koepels, de inrichtende machten en de pedagogische begeleidingsdiensten hun scholen ondersteunen. Techniek is misschien een van de belangrijkste, maar er treden voor de komende jaren nog andere eindtermen in werking op 1 september. Er zijn al studiedagen over geweest. We hebben nascholingsprojecten op touw gezet. We vragen daarvoor aandacht in de leerkrachtenopleiding. U weet ook dat de minister daar niet de inhoud van bepaalt. Dat hangt af van de leerplannen; die worden goedgekeurd en dan is het aan de scholen om ze uit te voeren. Dan zullen we nagaan of ze dat ook effectief doen. Zo werkt ons systeem, tenzij u daar wilt van afwijken en alles centraal aan de scholen ter beschikking gaan stellen.

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Het gaat niet over centraal of niet centraal. Het gaat erom dat het iets nieuws is. Het is geen uitbreiding of aanpassing van de eindtermen. Wij vinden dat we dat met zorg moeten implementeren.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, u begrijpt me verkeerd. Het is niet de bedoeling om aan te sturen, we kunnen daar misschien een andere keer verder over praten.

Ik wil nog een concrete suggestie doen. De basisgroep van het project TOS21 bestond uit wel vijftig mensen. Die groep is uiteengevallen bij de huidige, tweede fase van het project. Het zou niet slecht zijn om die opnieuw samen te roepen om de stand van zaken na te gaan en uit te zoeken wat men in het volgende schooljaar kan doen.

Minister Pascal Smet: Ik heb al gezegd dat er een eindrapport komt in augustus 2010. Ik moet dat dus wel eerst kunnen lezen. Het zou misplaatst zijn tegenover de betrokkenen om zonder het rapport te lezen al suggesties te lanceren. Zij gaan op basis van de ervaringen in de pilootscholen aanbevelingen doen. Ik heb die timing niet bepaald, ik heb die ook maar geërfd, en ik moet die respecteren. U kunt van mij niet verwachten dat ik vandaag aankondig wat we nog allemaal gaan doen, zonder de aanbevelingen van de stuurgroep in handen te hebben.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Vereeck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de terugbetaling van softwarepakketten voor kinderen met dyslexie

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, minister, ik heb deze vraag om uitleg ingediend op 7 december. Ze werd over en weer gestuurd van Onderwijs naar Welzijn. Hetzelfde gebeurde met een aantal ouders die probeerden een softwarepakket te pakken te krijgen voor hun kinderen met dyslexie, zo werd mij gemeld.

In het verleden verliep de financiële bijdrage door een aanvraag via het ziekenfonds bij het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH). Per 1 september werden de budgetten voor de softwarepakketten voor leerlingen met dyslexie echter overgeheveld naar het departement Onderwijs. Ouders moeten zich voortaan wenden tot de CLB's. De middelen worden echter niet ter beschikking gesteld – zo was het op 7 december – omdat het departement nog geen regels zou hebben opgesteld om de middelen te verdelen en daarom de middelen zou hebben geblokkeerd. Dat is natuurlijk niet aanvaardbaar. Rechthebbenden moeten wachten omdat het departement geen tijd heeft om een verdeelsleutel op te stellen.

Waarom zijn er nog geen regels opgesteld voor de verdeling van de middelen? Zult u deze regels alsnog laten opstellen zodat de rechthebbenden niet nog een jaar in de kou worden gezet door de slechte werking van de diensten, zeker als de budgetten ter beschikking zijn?

Wat gebeurt er met de kredieten die dit jaar niet werden gebruikt? Ik heb het over de tweede helft van 2009. Vallen die kredieten onder de onderbenutting van uw departement? Het volgende deel van de schriftelijke versie van mijn vraag om uitleg is intussen uitgeklaard. Ik had een tijd de indruk dat dat te maken had met die 70 miljoen euro bij de onderbudgettering van de salarissen. Kunnen rechthebbenden met terugwerkende kracht worden vergoed?

Ik vernam dat de kredieten waar het departement over beschikt, sinds 1 september aan de softwareleveranciers worden uitbetaald, niet aan de rechthebbenden of aan de CLB's, in ruil voor een korting op de softwarepakketten, en dat vervolgens de scholen deze pakketten – met korting dus – via hun werkingsmiddelen moeten aankopen. Klopt dat? Zo ja, is er een aanbesteding uitgeschreven voor het leveren van de pakketten? Is de aankoop verplicht voor scholen? Met andere woorden, welke garantie is er dat kinderen die rechthebbend zijn, effectief gebruik zullen kunnen maken van deze pakketten via de school?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, ik heb ook een opmerking in dit verband. Ze is niet aan u persoonlijk gericht. In oktober 2009 heb ik een gelijkaardige vraag ingediend, maar die is afgewezen. Ik moest ze omzetten naar een schriftelijke vraag. Ik vind het wat vreemd dat een gelijkaardige vraag nu wel mondeling mag worden gesteld. Ik vind dat een wat vreemde gang van zaken. Dat is echter niet uw schuld. Het probleem was al in het begin van het schooljaar bekend.

Minister, ik weet dat u niets te verwijten valt in dit dossier. U hebt het geërfd van uw voorganger. Toch wil ik erop wijzen dat het geen goed bestuur is een protocol te laten ondertekenen tussen het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) en het beleidsdomein Onderwijs, en daarbij ook te beslissen dat deze ondersteuningsvorm meteen naar Onderwijs moest worden overgeheveld, terwijl Onderwijs nog niet klaar was om dat dossier fatsoenlijk op te volgen. Dat betekent dat kinderen met dyslexie andermaal het slachtoffer zijn, door slechte interne afspraken tussen de domeinen. Dat mag in de toekomst niet meer gebeuren.

Minister, ik heb uw antwoord gekregen op mijn schriftelijke vraag, waarvoor mijn dank. U zei dat u wachtte op een voorstel van netoverschrijdende samenwerkingsverbanden van pedagogische begeleidingsdiensten. Dat was in november. U zei eveneens dat u, zonder vooruit te

lopen op de concrete voorstellen, verwachtte dat de ondersteuning waarschijnlijk niet langer ter beschikking zou worden gesteld van de individuele aanvrager, maar dat dit alleen op schoolniveau zou gebeuren. De deadline was eind november 2009. Is die gehaald? Welk concreet voorstel is er nu? Blijft die steun rechtstreeks? Is het zoals u vermoedde, of wijkt het totaal af van uw antwoord op mijn schriftelijke vraag?

Dit blijft natuurlijk een probleem voor de ouders. Zij moeten nog altijd geld ophoesten voor de hardware. Ik vind dat eigenlijk niet redelijk. Ze worden al geconfronteerd met bijkomende problemen op school door die dyslexie en die slechthoortheid, en dan moeten ze ook nog opdraaien voor de kosten van de hardware. Meestal moeten gezinnen een tweede computer kopen. Dat zijn dus bijkomende uitgaven die ze anders niet zouden moeten doen. Ze moeten die uitgaven toch doen, omdat hun kind een beperking heeft.

In uw schriftelijk antwoord staat dat er geen extra middelen zouden worden vrijgemaakt voor het hoger onderwijs, omdat de instellingen van het hoger onderwijs extra middelen moeten halen uit die extra weging voor studenten met een functiebeperking. Dat is die 1,5-weging.

Minister, hoe wordt dat hard gemaakt? Betekent dit dat er specifieke afspraken zijn met de instellingen van het hoger onderwijs? Kunnen studenten met een functiebeperking die afspraken afdwingen en aanspraak maken op die extra middelen?

Ik wil vermijden dat die extra middelen gewoon in een grote pot zouden terechtkomen en niet zouden worden gebruikt voor die studenten. Iedereen weet immers dat de instellingen van het hoger onderwijs altijd geld te weinig hebben.

De voorzitter: Mevrouw Stevens, wat de vraag betreft waarom uw vraag niet aan bod is gekomen in deze commissie, wil ik het volgende zeggen. Als waarnemend voorzitter heb ik daar zelf geen uitspraak over gedaan, maar de commissiesecretaris wijst me erop dat de vragen wel verschillend zijn. Hij zal nagaan om welke reden die vraag precies werd geweigerd. Hij zal u een antwoord bezorgen, zodat u daar een zicht op hebt.

Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, tot en met het schooljaar 2008-2009 werden alle individuele aanvragen voor een tegemoetkoming voor dyslexiesoftware voor kinderen en jongeren behandeld en afgewerkt door het VAPH, volgens de procedure eigen aan dit agentschap. Op aangeven van het VAPH is tijdens de vorige legislatuur een protocol afgesloten tussen de toenmalige ministers van Onderwijs en Welzijn, waarbij de voorziene middelen – 50.000 euro op jaarbasis – ter ondersteuning van de voornoemde doelgroep met ingang van 1 juli 2009 werden overgeheveld naar het beleidsdomein Onderwijs.

De motivering daarvoor was drieledig. De softwarehulpmiddelen die vandaag door dyslectici bij het VAPH worden aangevraagd, dienen eigenlijk voor gebruik op school of voor gebruik in het verlengde daarvan, bij het studeren of het huiswerk maken. De hulpmiddelen zijn maar zinvol wanneer ze door leerlingen kunnen worden gebruikt binnen de context van een school die een kwaliteitsvol zorgbeleid heeft opgezet voor die groep van leerlingen. Door de voortschrijdende technologische evolutie zijn er nu softwaretoepassingen beschikbaar die groepsgewijs kunnen worden aangeschaft, voor meerdere leerlingen samen. Om bij de vernieuwde toekenningsmethodiek zo dicht mogelijk aan te sluiten bij het tweede en het derde argument, werd er aan Samenwerkingsverband Netgebonden Pedagogische Begeleidingsdiensten (SNPB) gevraagd om een voorstel voor de bekendmaking en de verdeling van de pakketten aan scholen in te dienen. De vzw werkte een voorstel uit om scholen te voorzien van aangepaste software en knowhow om leerlingen met specifieke onderwijsnoden op een adequate wijze aansluiting te laten vinden bij het bestaande onderwijsaanbod.

Op woensdag 18 november 2009 ontving ik het voorstel van SNPB. Op basis van het voorstel van de SNPB heb ik op 2 december 2009 een subsidiebesluit ondertekend. In dat subsidiebesluit van 2 december 2009 heb ik de vzw gevraagd haar initiële voorstel voort te

concretiseren en uit te werken, rekening houdend met aanvullende kwaliteitseisen van de overheid. Concreet heb ik de vzw onder meer gevraagd de aanvraagprocedure en de bekendmakingscampagne uit te schrijven, een gunstige aankoopprijs te bedingen bij minimaal twee softwareleveranciers en een kwalitatief toetsingskader uit te werken waaraan de ingediende aanvragen moeten voldoen. Het concrete plan werd op 15 januari 2010 ontvangen.

Mijnheer Vereeck, we kunnen dus zeker niet stellen dat er werd gedraald. Dat het subsidiebesluit nog in 2009 werd genomen, heeft ervoor gezorgd dat de middelen van 2009 volledig en zinvol worden aangewend. Voor het begrotingsjaar 2009 werd een bedrag van 25.000 euro vastgelegd. Dat is het volledige bedrag dat voor het begrotingsjaar 2009 vanuit het beleidsdomein Welzijn werd overgeheveld. Voor de volgende jaren is recurrent in 50.000 euro voorzien. Er is dus helemaal geen sprake van een onderbenutting van kredieten om er de onderbudgettering – zoals u dat noemt – van de salarissen van de leerkrachten mee te compenseren. Integendeel, door de betrokkenheid van de vzw en de tijd die we hebben genomen om het nieuwe verdeelsysteem uit te werken, wordt een kwaliteitsverruiming van het aanbod aan dyslexiesoftwarepakketten beoogd, waarbij er per toekenning meerdere begunstigden zijn. Bovendien biedt een gegroepeerde toekenning de mogelijkheid om een betere prijs te bedingen bij de diverse leveranciers.

Elke Vlaamse school voor gewoon of buitengewoon basis- of secundair onderwijs die zich engageert voor het gebruik van dyslexiesoftware ter ondersteuning van het leerproces, kan na bekendmaking van de procedure in SCHOOLdirect – die in de laatste week van januari plaatsvond – intekenen voor een gratis dyslexiesoftwarepakket naar keuze. De elektronische intekenperiode loopt van 28 januari 2010 tot en met 20 februari 2010, dus nu. De volgorde van inschrijving zal bepalend zijn bij het verdelen van de pakketten.

Na het afsluiten van de inschrijvingen worden alle aanvragen chronologisch gerangschikt volgens de indiening. De aanvragen worden afgetoetst op de kwantitatieve gegevens over het aantal leerlingen bij wie de diagnose dyslexie gesteld is, de zorgmaatregelen die de school al neemt voor de leerlingen met dyslexie en de wijze waarop de school de dyslexiesoftware zal integreren in het zorgbeleid. Aan de scholen die voldoen aan de gestelde voorwaarden wordt een gratis softwarepakket toegekend, en dit tot het maximumbedrag van de subsidie bereikt is. De scholen die een aanvraag indienden, worden uiterlijk op 29 maart 2010 op de hoogte gebracht of zij al dan niet een pakket zullen ontvangen.

Op basis van de offertes die door de softwareleveranciers ingediend werden bij vzw SNPB kunnen dit eerste jaar ongeveer veertig scholen gebruik maken van een gratis pakket. Per pakket kunnen meerdere leerlingen geholpen worden. Het aantal hangt af van de aanpak van de school. Voor de volgende schooljaren is er jaarlijks in 50.000 euro voorzien in de begroting.

Op basis van de ervaring die we dit schooljaar opbouwen, zal de toekenningssystematiek worden geëvalueerd. Met het oog op een nog efficiëntere aanwending van de middelen zal nagegaan worden op welke manier een nog groter aantal doelgroepleerlingen bereikt zou kunnen worden. Sowieso zal ook in het kader van leerzorg bijzondere aandacht aan dyslexie worden besteed.

Voor het hoger onderwijs heb ik geantwoord op de schriftelijke vraag welke mogelijkheden er zijn in het aanmoedigingsfonds, de jaarlijkse cellen toelagen die de studentenvoorzieningen ontvangen. Veel instellingen van hoger onderwijs gebruiken dat. Bovendien kan het steunpunt hogeronderwijsinstellingen rond functiebeperkingen begeleiden. Op dit moment is er geen concreet initiatief gepland voor tussenkomsten voor specifieke hardware voor leerlingen en studenten. Ik sluit niet uit dat dat in de toekomst wordt overwogen.

De heer Lode Vereeck: Dank u voor uw antwoord, minister, dat toont dat er vooruitgang in dit dossier is. Daar zijn we allemaal heel blij om.

Ik was niet helemaal mee toen u zei dat de budgetten volledig zijn opgebruikt. Ik begrijp dat er 25.000 euro van de tweede helft van 2009 van het departement Welzijn naar uw departement is overgemaakt.

Minister Pascal Smet: Dat is logisch. Het is vanaf 1 juli 2009, de helft van het jaar. Het budget was 50.000 euro. De eerste helft zal door Welzijn wellicht uitgegeven zijn, de tweede helft is overgedragen.

De heer Lode Vereeck: Uw departement heeft in 2009 niets aangekocht.

Minister Pascal Smet: Het wordt wel vastgelegd.

De heer Lode Vereeck: Het is vastgelegd. Goed, prima. Concreet zal het volgend jaar worden uitgegeven.

Minister Pascal Smet: Nee, ik heb de data gegeven. Uiterlijk op 29 maart van dit jaar delen we de scholen mee of ze het pakket zullen ontvangen. Dit jaar nog zullen ze het dan ook ontvangen.

De heer Lode Vereeck: Dat is 2010.

Minister Pascal Smet: Ja, maar dat gebeurt nog.

De heer Lode Vereeck: Met de vastlegging van 2009. We hebben eigenlijk bijna 75.000 euro wanneer de boel start. Dat is goed nieuws. Van harte dank daarvoor.

U zegt dat de scholen zich kunnen inschrijven vanaf 28 januari. Waar kunnen ze dat doen? Begrijp ik u goed dat er twee criteria zijn: de volgorde waarin men indient en het aantal kinderen?

Minister Pascal Smet: Dat kan bij Schooldirect. Er zijn drie criteria naast de volgorde: het aantal leerlingen bij wie de diagnose gesteld is, de zorgmaatregelen die de school al heeft genomen voor leerlingen met dyslexie en hoe de school de dyslexiesoftware zal integreren in haar zorgbeleid. Uit onderzoek is gebleken dat het enkel zin heeft om die software ter beschikking te stellen als de school een zorgbeleid heeft.

De heer Lode Vereeck: Ik ben blij dat die twee andere criteria zijn. Anders zou ik nu aan de ouders zeggen dat ze hun directie moeten opbellen om ervoor te zorgen dat ze eerst op die lijst staan. Hartelijk dank voor uw antwoord.

Minister Pascal Smet: Graag gedaan.

Mevrouw Helga Stevens: Minister, bedankt voor uw antwoord. Ik begrijp dat er nu veertig scholen zijn die de middelen kunnen aanvragen. Is dat genoeg? Ik vrees dat het een beetje te weinig is.

Het is belangrijk om de scholen ook te sensibiliseren. Onlangs kwam er een incident in de krant. Een meisje in Brussel of in de omgeving van Brussel had heel veel problemen omdat de school niet wou meewerken. De school gaf niet de toestemming om de software voor dyslexie te gebruiken. Minister, kunt u de scholen wijzen op hun verplichtingen om de redelijke aanpassingen toe te staan?

De heer Pascal Smet: Ik vind ook dat dat niet kan. De aanpassing voor dyslexie is redelijk. In het verdrag van de VN over het inclusiebeleid wordt gezegd dat het om een redelijke aanpassing moet gaan. Dit lijkt me een voorbeeld van een redelijke aanpassing. Ik denk zelfs dat er al rechtspraak in internationale organen over bestaat. Ik zal heel deze problematiek meenemen in het kader van leerzorg, dat we binnenkort opnieuw opstarten.

De heer Lode Vereeck: Het is heel erg als zulke individuele situaties zich voordoen waarbij studenten geen gebruik kunnen maken van die software omdat de school onvoldoende initiatief neemt of vanwege schaarse middelen. Nu hebben we in plaats van veertig individuen wel veertig scholen.

De heer Pascal Smet: Absoluut.

Mevrouw Helga Stevens: Dat staat er los van. Die ouders hebben zelf geïnvesteerd in de software en de hardware, maar de school staat het meisje niet toe om een eigen laptop te gebruiken. Om een of andere domme reden vond de directie die laptop en overdreven luxe.

De heer Pascal Smet: We zijn het eens, mevrouw Stevens: ik vind ook dat dat niet kan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de uniformiteit van door meerdere universiteiten uitgereikte gemeenschappelijke diploma's voor bepaalde opleidingen

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister, onlangs ben ik geconfronteerd met een raar fenomeen. In het kader van de nieuwe legislatuur heb ik de meeste van de associatie-voorzitters en rectoren ontmoet. Groot was mijn verbazing toen de rector van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) mij erop attent maakte dat voor de opleidingen die de VUB samen organiseert met de Universiteit Gent, de UGent weigert om de naam van de VUB op de diploma's te vermelden.

Ik stond er verder niet bij stil tot ik een paar weken later met mijn collega's uit Oost- en West-Vlaanderen werd uitgenodigd voor een kennismaking op de UGent. Dat was overigens heel goed georganiseerd en erg interessant. Toen heb ik gevraagd of zij dat inderdaad niet doen. De vicerector bevestigde dat zij dat niet doen om de arbeidskansen van de afgestudeerden van de UGent gaaf te houden. De gebieden waarvoor ze samenwerken geven niet zelden aanleiding tot een tewerkstelling in het onderwijs: master fysica, master scheikunde en dergelijke. In Gent zei men dat ze de VUB niet op het diploma kunnen vermelden omdat de afgestudeerden dan geen kansen meer hebben om in het katholiek onderwijs te worden aangeworven.

70,5 percent van het bestuurs- en onderwijzend personeel in het secundair onderwijs – ik heb het dus niet over het aandeel in het onderwijs – is werkzaam in het vrij gesubsidieerd onderwijs, waar het katholieke net het overgrote deel van uitmaakt. In antitrusttermen is dat een dominante machtsspeler. Als zo'n machtsspeler zegt dat mensen met een diploma van die bepaalde universiteit daar niet binnen komen, dan kan men bijna spreken van een soort beroepsverbod.

In Vlaanderen zijn er grosso modo vijf universiteiten: Gent, de VUB, Antwerpen, Hasselt en de Katholieke Universiteit Leuven. Sommige zijn neutraal, andere hebben een bepaalde levensbeschouwelijke achtergrond. In Vlaanderen heeft men gekozen om in het kader van de rationalisatie van het hoger onderwijs meer en meer samen te werken. Dat is een goede optie. Alle opleidingen worden daarbij niet overal aangeboden. Bepaalde opleidingen of masteropties worden maar in bepaalde universiteiten aangeboden. Dat is goed, anders kunnen we dat budgettair niet volhouden. Maar wanneer we dat doen, dan moeten we er ook voor zorgen dat de mensen die een opleiding volgen aan een universiteit die niet levensbeschouwelijk neutraal is, alle mogelijke kansen krijgen op de arbeidsmarkt. Ik vind ook dat als twee universiteiten samenwerken en samen een opleiding organiseren, het niet meer dan normaal is dat de namen van beide universiteiten op het diploma worden vermeld. Als dat niet kan, moeten we bijna beginnen met de rationalisatie in vraag te stellen. Dat zou een verspilling van middelen betekenen.

Minister, bent u op de hoogte van deze situatie? Bent u van mening dat als universiteiten samen een opleiding aanbieden, beide instellingen op het diploma vermeld moeten kunnen

worden, zonder gevolgen op het vlak van toekomstige tewerkstelling? Welke maatregelen zult u nemen om, in het kader van de verdere rationalisering van het hogeronderwijslandschap, de arbeidskansen van de afgestudeerden van de Vrije Universiteit Brussel in het dominante onderwijsnet, namelijk het vrij katholiek onderwijs, gaaf te houden?

Mevrouw Kathleen Helsen: Minister, mevrouw Moerman, ik weet niet of u over cijfers beschikt. Ik was verrast door de vraag en de situatie. Het zou interessant zijn zicht te hebben op hoeveel mensen in en buiten het katholiek onderwijs tewerkgesteld zijn met een diploma van, bijvoorbeeld, een andere universiteit. We hebben de cijfers nodig om het juiste oordeel te kunnen vellen. Ik heb die cijfers niet. Toen ik de vraag las, vond ik het interessant om dat te weten. Ik ken individuele situaties die aantonen dat we die conclusie niet kunnen trekken. Het is wel belangrijk dat we de volledige gegevens hebben in de twee richtingen om te zien of dat meespeelt.

Voor een aantal vakken binnen het onderwijs is het wel belangrijk dat mensen zich zonder meer kunnen aansluiten bij het pedagogisch project van een school. Binnen het onderwijs geldt toch wel de vrijheid, die CD&V zeker en vast niet in vraag wil stellen. Mevrouw Moerman, terecht zegt u dat het belangrijk is dat mensen die het onderwijs aflevert, reële kansen hebben op de arbeidsmarkt. Puur wettelijk staat het de instellingen echter vrij om te kiezen wie ze in dienst nemen. Er worden ook keuzes gemaakt tussen afgestudeerden van eenzelfde universiteit. Ik vraag me dus af of er juridische mogelijkheden zijn.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Op dit moment heb ik geen concrete cijfers. In de mate dat we erover kunnen beschikken, zal ik ze opvragen. Ik hoor ook dat er getwijfeld wordt of het aangewezen is om de samenwerking tussen de Vrije Universiteit Brussel en de Universiteit Gent meteen al in gezamenlijke opleidingen te gieten en te bezegelen met één diploma dat door beide instellingen gezamenlijk wordt uitgereikt. De reden die men af en toe hoort, is dat het vrijwaren van de toegang voor afgestudeerden van de, vooral Gentse, lerarenopleidingen tot het vrij katholiek onderwijs daarin zou meespelen. Ik leg de nadruk op het woordje ‘zou’. Het wordt gezegd zonder dat we daar heel duidelijke bewijzen van hebben. Soms hoor ik nog andere redenen, zoals de vraag of de verwijzing naar de VUB de waarde van het diploma niet vermindert. Dat is een oud verhaal, dat af en toe nog eens opduikt. Men hoort dus zaken vertellen.

Mevrouw Moerman, als het klopt, stel ik met u vast dat levensbeschouwelijke aspecten nog altijd een rol kunnen spelen bij de selectie van bestuurs- en onderwijzend personeel in het secundair onderwijs. Maar u weet even goed als ik dat de selectie en aanwerving in het secundair onderwijs tot de autonomie van de instellingen of de koepels behoren. Zolang alles netjes binnen de decretale lijnen gebeurt, kan en mag ik daar niet in tussenbeide komen.

Men kan zich inderdaad afvragen hoe zwaar de dreiging weegt dat een stempel van de VUB de kansen op een job in het onderwijs plots zou ondermijnen. De samenwerking tussen Gent en Brussel slaat op dit ogenblik vooral op de exacte wetenschappen. Ik ben geen expert op dat vlak, maar het gewicht van het levensbeschouwelijke in vakken als wiskunde, chemie en fysica lijkt mij toch heel relatief. En bovendien zijn dat vakken waarin er niet bepaald een overschot aan leerkrachten is. Ook daar speelt dus nog een ander argument. Ik wil daar vandaag ook geen symbolenstrijd van maken. Laten we nagaan of er echt een probleem is.

Mevrouw Moerman, vanuit het oogpunt van de rationalisatie zijn het trouwens niet de stempels op het diploma die tellen, maar wel wat er te velde reëel gebeurt. Als de VUB en de UGent beslissen om bepaalde opleidingen, of onderdelen daarvan, gezamenlijk te organiseren, dan is dat al een hele stap vooruit. Ik hoop dat dat nog veel verder gaat dan wat nu het geval is. Het doel van het rationaliseren van het aanbod is immers het vermijden van kwaliteitsverlies door een overlappend aanbod van gelijkaardige opleidingen, door versnippering en door onnodige duplicatie van opleidingen. Er zijn allerlei vormen van

rationalisatie mogelijk, zoals een efficiëntere inzet van middelen, vorming van bredere opleidingen en studieprogramma's, fusie van opleidingen en/of instellingen en, ja, ook gemeenschappelijke opleidingen. Maar een samenwerking hoeft ook weer niet noodzakelijk te betekenen dat voortaan nog maar één diploma wordt uitgereikt, ook al ligt dat in de logica der zaken.

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister, u had het over 'zou meespelen'. Ik moet u wel zeggen dat het antwoord me wel werd gegeven op een vergadering waarop verscheidene mensen aanwezig waren, ook collega's van dit parlement. Voorzitter, de heer Bothuyne was daar ook op aanwezig. Misschien kunt u bij hem ook eens informeren.

Minister, toen ik de eerste keer de rector van de VUB hoorde, dacht ik dat het weer om een indianenverhaal ging. Ik heb de bevestiging gevraagd aan professor Moens, de vicerector van de Universiteit Gent. Hij heeft het me bevestigd. Hij heeft me gezegd dat dat de reden was. Het ging niet om kwaliteit en dergelijke meer: men wil de kansen van de afgestudeerden op de arbeidsmarkt gaaf houden. Er moet dus wel een probleem zijn, anders zou men dat niet doen.

Ik ben het met u eens dat samenwerking heel belangrijk is. Ik stel de rationalisatie niet in vraag. Ik behoor echter ook, net zoals een groot deel van de aanwezigen hier, tot dat deel van de bevolking dat beseft hoe belangrijk een naam is, de naam te kunnen geven, de naam te kunnen doorgeven. Met name in de exacte wetenschappen heeft de VUB toponderzoeksgroepen op wereldniveau. Helaas hebben ze te weinig studenten. Als dan gezamenlijke opleidingen worden georganiseerd, en naar buiten wordt ontkend dat die diploma's mee worden afgeleverd door de VUB, terwijl de opleiding samen wordt aangeboden, de VUB een deel van het onderzoek begeleidt en een deel van de cursussen geeft, dan is er toch wel een probleem. Ik verwijs naar het oude adagium: 'onbekend maakt onbemind'. Als niemand weet dat je die opleiding mee verstrekt, dan stelt dat je toekomstige viabiliteit en bekendheid in vraag. Er is dus echt wel een probleem. De VUB reikt voor dezelfde opleiding een diploma uit waar de beide op staan, in Gent is dat alleen de eigen universiteit.

De oplossing zou zijn uitgedokterd door de voorvoormalige rector en huidig associatievoorzitter van de K.U.Leuven. Die man heeft het mij zelf verteld, dus wie ben ik om hem in vraag te stellen? Hij voegde eraan toe: "Vroeger was het nog erger, want dan kwamen die van Gent ook niet binnen."

Gezien de 70 percent die dat inneemt op de arbeidsmarkt, moeten we daar toch eens naar kijken, minister. Ik wil u vragen om dat dan ook te doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over stageplaatsen voor de opleiding (kinder)psychiatrie

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Minister, in Vlaanderen zijn er een twintigtal centra voor geestelijke gezondheidszorg (cgg's), met 98 vestigingplaatsen waar mensen met allerlei problemen op een laagdrempelige manier terecht kunnen en waar in goede multidisciplinaire opvang wordt voorzien.

Zoals zoveel zorg- en welzijnsvoorzieningen hebben ook zij problemen om op korte termijn voldoende geschikt personeel te vinden, zowel maatschappelijk assistenten, psychologisch assistenten als verpleegkundigen. De situatie is nog het schrijnendst bij de vacatures voor

kinderpsychiaters. De vacatures voor kinderpsychiater blijven soms meer dan 3 jaar vacant. Intussen gaat het zo ver dat men zich moet organiseren, ervan uitgaand dat de kinderpsychiatrische functie niet zal worden ingevuld.

De verklaring voor het tekort aan psychiaters zijn het beperkte aantal dat afstudeert en de betere arbeidsvoorwaarden in onze buurlanden. Ik denk dan heel concreet aan Nederland. De cgg's zijn momenteel ook niet erkend als stageplaats voor kinderpsychiaters in opleiding. Ze kunnen die enkel aantrekken als ze een rechtstreekse band hebben met een universitair ziekenhuis. Pas dan kunnen de artsen een arbeidscontract afsluiten met het universitair ziekenhuis en betaalt het cgg de kosten daarvan terug aan het ziekenhuis.

Wetende dat het aantal zorgvragen voor ambulante geestelijke gezondheidszorg zal blijven stijgen en dat het tekort aan kinderpsychiaters, dat al een oud probleem is, alleen nog maar prangender zal worden, is het belangrijk dat we het aantal mogelijke stageplaatsen voor geneesheer-specialisten in opleiding uitbreiden. Mogelijk draagt dat er ook toe bij dat de instroom van studenten tot die specialisatie groter wordt.

Er worden jaarlijks slechts een beperkt aantal studenten toegelaten tot de specialisatie kinderpsychiatrie. Dat zou te maken hebben met een tekort aan stageplaatsen. Waarom wordt daar niet actief aan gewerkt? Waarom worden centra voor geestelijke gezondheidszorg niet erkend als stageplaats? Aan welke criteria moet een zorginstelling voldoen om erkend te kunnen worden als stageplaats? Bent ook u ervan overtuigd dat de erkenning van centra voor geestelijke gezondheidszorg als stageplaats kan bijdragen tot een betere instroom van studenten geneeskunde tot deze specialisatie en zo mee een oplossing kan bieden voor het tekort aan gekwalificeerd personeel in de ambulante geestelijke gezondheidszorg?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Mevrouw Jans, ik doet het niet graag, maar ik moet u ongelukkig maken. Ik kan en mag niet antwoorden op uw vraag, omdat deze materie tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort.

Het aantal studenten geneeskunde dat na de basisopleiding kan doorstromen naar een opleiding tot huisarts of geneesheer-specialist, is een bevoegdheid van de federale overheid. Dat geldt dus ook voor de toegang tot een opleiding die leidt tot de bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist in de kinder- en jeugdpsychiatrie. De aantallen daarvoor zijn vastgelegd in het KB van 12 juni 2008 betreffende de planning van het medische aanbod. Een collega van u in het federale parlement zou dus de federale minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, minister Onkelinx, moeten interpellieren over deze aangelegenheid. Minister Onkelinx is trouwens ook bevoegd voor de erkenning van stageplaatsen voor specialisten in opleiding en het vaststellen van de criteria waaraan een zorginstelling moet voldoen.

Als minister Vandeuren het met u eens is dat de centra voor geestelijke gezondheidszorg ook als stageplaats kunnen fungeren, waar ik mij niet in zijn plaats over wil uitspreken, dan kan ik dat samen met hem wel bij minister Onkelinx aankaarten. Maar dan wil ik eerst van hem horen of hij akkoord gaat.

Mevrouw Vera Jans: Minister, ik ben inderdaad teleurgesteld over uw antwoord, maar ik begrijp dat dit op een ander forum moet worden voorgelegd. Ik zal dan ook aan minister Vandeuren vragen om dat samen met u te doen bij de eerstvolgende gelegenheid. Dan hoop ik dat er een opening komt in dit probleem. Ik begrijp dat ik daarvoor niet bij u moet aankloppen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Sophie De Wit tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de gevolgen van de invoering van het leerkrediet

De voorzitter: Mevrouw De Wit heeft het woord.

Mevrouw Sophie De Wit: Voorzitter, minister, collega's, het leerkrediet is ingevoerd in het academiejaar 2008-2009. Men start met 140 studiepunten, en naargelang men slaagt of niet, krijgt men die punten al dan niet terug.

Minister, ik heb u al eens een schriftelijke vraag gesteld over dit onderwerp. Mijn vraag om uitleg is een terugkoppeling naar die eerdere vraag, omdat een aantal zaken erg onduidelijk bleven. Mijn schriftelijke vraag ging over de evaluatie van het systeem. Je zou namelijk denken dat er na een eerste academiejaar al een aantal gegevens voorhanden zijn en dat er een efficiënte monitoring mogelijk zou moeten zijn.

– *De heer Boudewijn Bouckaert treedt opnieuw als voorzitter op.*

Uw antwoord op mijn schriftelijke vraag is nogal eigenaardig. U geeft een aantal cijfers die via een simulatie en een manuele berekening werden verkregen. Dat verbaast mij, omdat er toch een databank is waarin alle gegevens kunnen worden teruggevonden. In het antwoord koppelt u ook terug naar de generatiestudenten. Het spreekt voor zich dat de impact op één schooljaar dan beperkt is. U concludeert dan dat er heel weinig studenten zijn die een te laag aantal studiepunten overhouden.

Maar als we dan kijken naar de realiteit, zien we dat het probleem zich vooral voordoet bij de niet-generatiestudenten, studenten die hun master al hebben behaald en zich inschrijven voor een bijkomende opleiding, en die in hun laatste jaar misschien een deliberatie achter de rug hebben of een stage hebben gedaan, waardoor ze niet genoeg punten hebben. Als zij dan aan die tweede opleiding beginnen, stellen ze ineens vast dat ze een leerkrediet hebben met een negatief saldo. Het gevolg daarvan is, afhankelijk van het instituut waar men is ingeschreven, dat men moet bijbetalen.

Ik vroeg u ook hoe de scholen daarmee omgaan en of de scholen verschillend reageren. Doordat uw antwoord enkel generatiestudenten betrof, bleek het maar over een zevental studenten te gaan, waarvan er maar twee een bijkomende opleiding zijn gaan volgen. Daaruit blijkt wel meteen de differentiatie tussen de verschillende instellingen. De ene student werd maar voor twintig studiepunten ingeschreven, de andere werd ingeschreven met een negatief saldo.

Dat leidt tot een probleem, want in principe hebben de instellingen een keuze. Als ze studenten hebben met een negatief saldo, kunnen ze die weigeren, voor een beperkt aantal punten inschrijven of negeren. Op dit moment is de impact nog marginaal, maar na verloop van tijd zal die wel toenemen. Op een gegeven moment zal er gewoon geen keuze meer zijn. Dan zal er concurrentie ontstaan tussen de verschillende universiteiten en hogescholen. De universiteiten en hogescholen die het zich kunnen permitteren, zullen de studenten met een negatief saldo gewoon opnemen, andere zullen inschrijvingsgeld bij vragen. Wanneer je inschrijvingsgeld bij vraagt, bestaat na verloop van tijd het risico dat die studenten zullen wegtrekken. Ik denk dat dit systeem geëvalueerd moet worden.

Minister, hoe komt het dat het cijfermateriaal dat werd gegeven als antwoord op mijn schriftelijke vraag, een manuele berekening is op basis van simulaties en dat dit niet rechtstreeks uit de databank komt? Zijn er dan problemen met die cijfers? Zijn niet alle cijfers correct doorgegeven door de scholen?

Hoe zit het met het leerkrediet van de niet-generatiestudenten na een jaar? Is het nog wenselijk om 140 studiepunten in mindering te brengen na het behalen van een masterdiploma, als alleen al aan de K.U.Leuven 209 studenten hebben moeten bijbetalen? Daar stelt het

probleem zich redelijk fors, en dat na een jaar. We moeten proberen ons voor te stellen wat dat zal zijn wanneer het systeem langer in werking is.

Het leerkrediet kan worden opgebouwd tot 60 punten. Elk jaar kunnen er 10 punten bij komen. Kan dat aantal niet worden opgetrokken?

Wat de keuzemogelijkheid van scholen betreft, zullen er inderdaad scholen zijn die het systeem heel rigide toepassen en andere niet. Daardoor ontstaat er concurrentie. Men zal kiezen voor de instellingen waar men daar niet voor gesanctioneerd wordt.

Een evaluatie zou zeer zinvol zijn. Wanneer zal die plaatsvinden? Wanneer zal die monitoring concreet gebeuren?

De heer Boudewijn Bouckaert: Ik heb een column geschreven over dit systeem. Het is het een of het ander. Minister, als men een outputfinanciering voorstelt zoals uw voorganger dat heeft gedaan, dan is men bijna verplicht om met dat rugzakje te werken. Anders kunnen studenten jaren blijven hangen aan de universiteit zoals destijds in Nederland gebeurde. Men is daar toen van teruggekomen. De universiteiten stimuleren dat gedeeltelijk. Hoe meer studenten er afstuderen, hoe meer geld zij krijgen.

Universiteiten die geen dubbel inschrijvingsgeld toepassen of weigeren, kunnen inderdaad studenten aantrekken, maar dat zijn dan niet-gesubsidieerde studenten. Dan stelt zich het probleem van de docentenratio. Er zijn dan weinig docenten omdat er weinig geld is, en veel studenten. Daarmee straffen de universiteiten zichzelf op lange termijn. Ik ben het systeem min of meer aan het verdedigen. Het is wel compatibel, dat is mijn ervaring als prof aan de universiteit.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Ik denk dat u uit mijn antwoord op de schriftelijke vraag een foute conclusie getrokken hebt.

Het leerkrediet van elke individuele student wordt wel degelijk automatisch berekend in de databank, en de gegevens voor het antwoord op de schriftelijke vraag waren dan ook op de data in de databank gebaseerd. Wel is het zo dat de databank nog geen bevraging toelaat op een groep studenten. Geaggregeerde gegevens berekenen op het leerkrediet is momenteel dus nog niet mogelijk. In de projectplanning hebben we er immers voor geopteerd om eerst de dataverwerking te realiseren, zodat elke instelling met elke individuele student daarmee aan de slag kan, en dan pas de ontsluiting van die data, die ons op beleidsniveau een schat aan informatie zal opleveren. Die ontsluiting is gepland voor dit jaar. Er is een planning gemaakt, maar men heeft prioriteit gegeven aan de individuele opvolging. Nu volgt de software om die informatie daaruit te halen en te groeperen, zodat er rapporten kunnen worden opgemaakt.

Voor wat het afhandelen van de gegevens van het academiejaar 2008-2009 betreft, was er bij sommige instellingen inderdaad enige vertraging. Momenteel loopt een validatieprocedure, waarna de gegevens in de databank als definitief kunnen worden beschouwd. We sluiten dat af midden februari 2010.

Op het leerkrediet van de niet-generatiestudenten heb ik, gelet op wat ik daarnet heb gezegd, nog geen globaal zicht. Dat komt later dit jaar. U vraagt of het wenselijk is om 140 studiepunten af te trekken na het behalen van een masterdiploma. Deze vraag richt zich op een van de bepalingen in het decreet die we, zoals dat in het decreet is voorgeschreven, ook zullen evalueren. Die evaluatie moet uiterlijk in 2013 plaatsvinden, maar het spreekt voor zich dat we manifeste problemen eerder zullen aanpakken.

We mogen de zaken wel niet op een hoop gooien. Het is een principiële vraag of je al dan niet die 140 studiepunten aftrekt na het behalen van het eerste masterdiploma. Het is veeleer een praktische kwestie of de aanpak van de K.U.Leuven in dat geval het meest aangewezen is. De universiteiten zijn zich daar ondertussen zelf over aan het beraden. De situatie is trouwens wel wat complexer dan de vraag of je vooraf of achteraf laat bijbetalen voor een

negatief leerkredietssaldo. Daar hangt bijvoorbeeld mee samen dat de universiteiten autonoom beslissen hoe zij het studiegeld innen, zolang dat niet boven de decretale maxima uitkomt. Ik wil mij dan ook niet te snel definitief uitspreken, maar het lijkt me zeker het overwegen waard om een uniforme aanpak te hanteren.

Ook wat uw derde vraag betreft, mag u de zaken niet op een hoop gooien. Voor studenten die in 2008-2009 na het behalen van hun masterdiploma minder dan 60 studiepunten leerkrediet over hadden en al eerder aan de universiteit of de hogeschool ingeschreven waren, gold een overgangsmaatregel en werd het leerkrediet eenmalig opgehoogd tot 60 studiepunten. Toen zij aan hun tweede studie begonnen, wisten ze immers nog niet dat het leerkrediet ingevoerd zou worden en konden ze daar dus ook geen rekening mee houden. Maar het standaardregime is dus de automatische wederopbouw van het leerkrediet van 10 studiepunten per jaar, met een maximaal saldo van 60. Die automatische wederopbouw is dit jaar toegepast en zal jaarlijks herhaald worden. Meteen ophogen tot 60 studiepunten, zoals u voorstelt, zou de maatregel om 140 studiepunten af te trekken zinloos maken.

Het Financieringsdecreet stelt in artikel 4 dat de bepalingen van het decreet voor 1 januari 2014 onderworpen worden aan een evaluatie. Dit belet echter niet dat er tussentijdse evaluaties kunnen gebeuren. Dat zou kunnen gebeuren op het ogenblik dat de ontsluiting van het leerkrediet uitgevoerd kan worden. Het lijkt me echter onmogelijk en ook niet zinvol om het hele mechanisme van het leerkrediet al na een academiejaar in al zijn aspecten te evalueren. Een volledige evaluatie kan pas ten vroegste na afloop van het academiejaar 2011-2012, het jaar waarin de eerste lichting masters afstudeert die van bij de start van hun studieloopbaan met het leerkrediet geconfronteerd werden.

De voorzitter: Mevrouw De Wit heeft het woord.

Mevrouw Sophie De Wit: Ik noteer dat u wilt nakijken of het niet zinvol kan zijn om een uniforme aanpak in dat systeem door te voeren.

Wat de niet-generatiestudenten betreft, hebt u gezegd dat er een evaluatie zal volgen in 2013. Dat is nog enige tijd. Ik denk dat dit wel vroeger zal moeten. Ik zal dit verder opvolgen en nagaan wat de resultaten van het volgende academiejaar zijn.

Wat u zei over die manuele berekening, dat staat letterlijk in het antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Sophie De Wit tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over problemen bij de kinderbijslagfondsen door een fout in de Databank Hoger Onderwijs (DHO)

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de problemen van de kinderbijslag voor studenten hoger onderwijs 2009-2010

De voorzitter: Mevrouw De Wit heeft het woord.

Mevrouw Sophie De Wit: In het kader van e-government werd destijds het project Kinderbijslag voorgesteld als een van de pronkstukken. Het was afgelopen met die papieren inschrijvingsattesten. Alles zou via elektronische berichten verlopen. Via de Databank Hoger Onderwijs (DHO) zou aan de kinderbijslagfondsen kunnen worden doorgegeven wie waar studeert. Op die manier zouden 160.000 papieren attesten in het hoger onderwijs en 76.000 in het secundair onderwijs vermeden kunnen worden.

Dat is prima, maar in november 2009 was er een probleem. De gegevens worden blijkbaar maandelijks, en niet meer dagelijks, doorgegeven aan de kinderbijslagfondsen. Er was blijkbaar een bug doordat men de verzending van november wilde vervroegen. In plaats van

de gegevens van 30 oktober werden de gegevens van 30 september doorgegeven, waardoor de kinderbijslagfondsen niet over de juiste gegevens beschikten. Niet minder dan 65.000 ouders hebben hun kinderbijslag niet of te laat ontvangen. Iedereen moest dus terug naar het secretariaat voor een papieren attest.

Wat is er misgelopen bij die verzending? Was dat te vermijden? Wat was de impact van deze bug? Waarom is die verzending voor november vervroegd? Welke oplossingen werden uitgewerkt om te vermijden dat dergelijke fouten in de toekomst nog zouden gebeuren? Is er eigenlijk een back-upplan?

Er is uiteraard een grote bezorgdheid daarover bij ouders, studenten en onderwijsinstellingen. Hoe is de communicatie daarover verlopen? Welke maatregelen zijn getroffen om die blijkbaar heel moeilijke gegevensuitwisseling beter te laten verlopen en transparanter te maken?

Hoe verloopt de samenwerking met de kinderbijslagfondsen? Zijn ze tevreden over de samenwerking met de Databank Hoger Onderwijs (DHO)? Waarom is uiteindelijk besloten de gegevens dit jaar nog slechts maandelijks, in plaats van dagelijks, naar de kinderbijslagfondsen te versturen?

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, mijn vraag om uitleg betreft hetzelfde probleem. Ik heb immers vernomen dat in de voorbije periode heel wat is misgelopen met de communicatie tussen de DHO, de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (KSZ) en de kinderbijslagfondsen. Ten gevolge van een bug in het systeem zouden niet alle gegevens tijdig bij de verschillende kinderbijslagfondsen zijn terechtgekomen.

Mevrouw De Wit heeft het probleem al uiteengezet. Ik hoef dat niet allemaal te herhalen. De kinderbijslagfondsen hebben ermee gedreigd de kinderbijslag niet uit te betalen. In sommige gevallen is tot schorsing of zelfs tot terugvordering overgegaan. Mensen kregen dit thuis te horen. Dit heeft vanzelfsprekend tot paniek geleid. In veel gezinnen vertegenwoordigt de kinderbijslag een belangrijk bedrag. Veel mensen laten zich angst aanjagen door de papieren rompslomp die komt opdagen als bij een dergelijke instantie iets niet in orde blijkt te zijn. Vanzelfsprekend zijn al die mensen naar de onderwijsinstellingen gelopen. Ze hebben de secretariaten verzocht het gevraagde formulier te leveren.

Dit betekent uiteraard dat heel wat dubbel werk is verricht. Dit is niet de bedoeling. Eerst heeft het elektronisch doorgeven van de gegevens voor dubbel werk gezorgd. Daarna hebben de kinderbijslagfondsen heel wat werk moeten verrichten. Vervolgens is er met de aangesloten leden gecommuniceerd. De studenten zijn naar hun secretariaten gelopen. De aflevering van de nodige formulieren heeft daar voor dubbel werk gezorgd.

Minister, wat is er misgelopen in de communicatie tussen de DHO, de KSZ en de kinderbijslagfondsen? Hoe is het mogelijk dat over een communicatiefout tussen twee instanties in dit land niet kan worden gecommuniceerd? Beide instanties vallen onder de bevoegdheid van een andere regering. Daar hebben de mensen echter geen boodschap aan. Waarom kunnen die verschillende instanties dit niet onderling oplossen? Nu is het gevolg geweest dat sommige mensen te horen kregen dat ze niet over het juiste formulier beschikten, dat de leerlingen niet correct waren ingeschreven en dat ze bijgevolg niet meer gerechtigd waren om kinderbijslag te ontvangen. Hoe komt het dat dit niet onderling is opgelost? Waarom zijn de studenten en hun ouders, die voor de financiering instaan, als speelbal gebruikt?

Is het probleem ondertussen verholpen? Is het eigenlijk helemaal van de baan? Zijn alle gegevens correct opgenomen? Hebben de mensen voor wie de betalingen waren opgeschort ondertussen terug kinderbijslag ontvangen? Hoe zit het met de mensen die een terugvordering hebben gekregen? Is dit ondertussen ook in orde?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, de uitwisseling van de inschrijvingsgegevens tussen het ministerie van Onderwijs en Vorming en de kinderbijslagfondsen is een groot e-government-project. Het ministerie van Onderwijs en Vorming is slechts een van de deelnemende partners. De andere partners zijn de universiteiten en de hogescholen, de Coördinatieceel Vlaams e-government, de KSZ, de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers (RKW), het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) en de afzonderlijke kinderbijslagfondsen. Die samenstelling toont al aan dat het hier een vrij complex samenspel betreft.

De DHO heeft trouwens geen kruispuntbankfunctie. De databank fungeert enkel als authentieke gegevensbron voor de inschrijvingsattesten en voor de inschrijvingsgegevens in het secundair onderwijs. De problemen met de wisselwerking van gegevens zijn niet enkel aan de DHO te wijten. De laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag is even goed te wijten aan problemen bij de KSZ en aan de laattijdige registratie van inschrijvingen door de onderwijsinstellingen.

Om te beginnen was er een exploitatieprobleem bij de outsourcer van de Vlaamse overheid. De ICT-activiteiten van de overheid zijn aan het consortium EDS-Telindus uitbesteed. Aangezien de maand november een paar verlofdagen telt en ze vreesden de uitbetalingen niet tijdig rond te krijgen, hadden de kinderbijslagfondsen gevraagd de verzending van november 2009 te vervroegen. Bij de geautomatiseerde gegevensselectie is een fout gebeurd. In plaats van de meer volledige gegevens voor oktober 2009 te gebruiken, heeft het systeem de inschrijvingsgegevens voor september 2009 meegenomen. Aangezien de gegevensselectie geautomatiseerd verloopt, is dit niet onmiddellijk opgemerkt.

Halverwege november 2009 kregen we de eerste aanwijzingen dat er een probleem was. Na onderzoek en testen kon dit probleem worden gelokaliseerd. Ten gevolge van het probleem bleken 22.000 originele inschrijvingsattesten te laat bezorgd. De attesten die eigenlijk in november 2009 hadden moeten worden verstuurd, zijn toen in de verzending van december 2009 opgenomen. Daardoor beschikten de kinderbijslagfondsen in de loop van december 2009 over de nodige informatie om de betalingen te regulariseren. Op die manier is het probleem opgelost.

Er was ook een architectuurprobleem bij de KSZ. In de loop van de maand november heeft de KSZ vastgesteld dat er in totaal 77.000 inschrijvingsattesten, die wel tijdig door Onderwijs en Vorming waren bezorgd, blijven staan waren op een van hun zogenaamde 'webspheres', en niet waren doorgestuurd naar de RKW en de RSVZ. De KSZ heeft deze problemen eind november opgelost. In een aantal gevallen heeft dit toch geleid tot een laattijdige uitbetaling van de kinderbijslag.

Ten slotte zijn we ook geconfronteerd met laattijdige registraties in de DHO van inschrijvingen door sommige universiteiten en hogescholen. Voor die registraties is, na overleg met de instellingen, een strakke kalender vastgelegd. De meeste instellingen hebben veel inspanningen geleverd om die timing te halen. In een aantal gevallen is dat echter niet gelukt. Van zodra die inschrijvingen alsnog geregistreerd waren, kon de betaling van de kinderbijslag in die gevallen met een maand vertraging worden geregulariseerd.

Naar aanleiding van het exploitatieprobleem zijn duidelijke controleopdrachten gegeven aan EDS-Telindus. Zo moet bij iedere maandelijkse run voortaan informatie worden verschaft over de correctheid van de parameters. Ook schat het bedrijf vooraf het aantal te verwachten elektronische attesten in en vergelijkt dat met het effectieve aantal. Bij een onverklaarbare discrepantie kan er onmiddellijk worden gereageerd, zodat nog bijstellingen kunnen gebeuren zonder dat er vertraging op de uitbetaling van de kinderbijslag komt. Er is ook een back-upplan. De run voor de maanden december en januari is overigens normaal verlopen.

Aan de KSZ hebben we eind november gevraagd om een sluitend monitoringsysteem op te zetten en gepolst naar de mogelijkheden om de snelheid van verwerking te verbeteren. Dat volgen we verder op in de stuurgroep die het project begeleidt.

De universiteiten en hogescholen hebben we gewezen op hun verantwoordelijkheid om tijdig gegevens aan te leveren. We volgen dat ook nauwgezet op en publiceren op de onderwijs-website regelmatig statistieken van de evolutie van de registraties. De mijlpalen voor het registreren van de gegevens zijn ondertussen ook opgenomen in een gedragscode.

De hogescholen en de universiteiten zijn op 23 november en op 15 december per e-mail en via de projectwebsite op de hoogte gebracht van de problemen, de aangebrachte oplossingen en de te volgen werkwijze voor de communicatie ten aanzien van studenten en ouders. Als u dat wilt, kunt u die mededelingen nog altijd nalezen op de website van het ministerie. Onze administratie kijkt na of de beschikbare informatie verder kan worden verbeterd en zo nodig nog toegankelijker kan worden gemaakt.

Er vindt bovendien maandelijks een stuurgroep plaats waarin het Ministerie van Onderwijs en Vorming, RKW, RSVZ, KSZ en CORVE vertegenwoordigd zijn. In de stuurgroep van oktober 2009 heeft de RKW nog zijn tevredenheid uitgedrukt over de omschakeling naar een maandelijkse uitwisseling van data. RKW en RSVZ hadden het bij de start van de databank, in het academiejaar 2008-2009, moeilijk met het verwerken van alle wijzigingen in de inschrijvingsgegevens die dagelijks kunnen optreden. Dit zorgde voor veel onnodig werk, want die wijzigingen beïnvloeden niet noodzakelijk het recht op kinderbijslag. Dat is immers een maandelijks recht. Ze waren daarom vragende partij om de frequentie van gegevens-uitwisseling van dagelijks naar maandelijks te brengen. Die omschakeling is in september 2009 doorgevoerd.

Tot slot wil ik nog een suggestie doen, mevrouw De Wit. U noemt in de schriftelijke versie van uw vraag een van onze ambtenaren met naam en toenaam. Ik denk dat u het zo niet bedoelt, maar dat kan de indruk wekken dat u alle last op de schouders van die man of vrouw legt. In dit geval is het een vrouw. Misschien moeten we toch wat voorzichtiger zijn daarin, en kunnen we in dergelijke gevallen volstaan met een verwijzing naar de dienst of de administratie. Het is niet zo leuk voor ambtenaren om hun naam in een vraag te zien opduiken.

Mevrouw Schryvers, u vraagt zich af waarom de kinderbijslagfondsen blijkbaar niet op de hoogte waren van bepaalde afspraken tussen de administratie, RKW en RSVZ. Ik vraag mij dat eigenlijk ook af. De afspraak was immers heel duidelijk: zo weinig mogelijk met papieren attesten werken. Daar waren verschillende redenen voor. In het verleden bleken die papieren attesten de officieel geregistreeerde informatie bijvoorbeeld soms tegen te spreken. En bovendien werden ze soms ook vervalst.

Voor alle duidelijkheid: de vraag kwam wel degelijk van RKW en RSVZ om de universiteiten en de hogescholen eraan te herinneren geen papieren attesten uit te delen. Onze administratie heeft dat consequent gedaan. Het is in het verleden trouwens herhaaldelijk gebeurd dat kinderbijslagfondsen zelf signaleerden dat er instellingen waren die nog papieren attesten aan studenten of leerlingen verstrekten. Ik kan daaruit alleen maar concluderen dat de kinderbijslagfondsen de afspraken wel degelijk kennen.

In dit uitwisselingsproject geldt overigens ook de afspraak dat iedere partner verantwoordelijk is voor de communicatie met het eigen netwerk: onze administratie communiceert dus met de hogescholen en de universiteiten, RKW en RSVZ communiceren met de verschillende kinderbijslagfondsen en met de mensen die recht hebben op kinderbijslag. Ik wil mij ook niet wegsteken achter die afspraken. En u hebt gelijk, de burger heeft daar totaal geen boodschap aan. Als we een procedure afspreken, is het goed om die te volgen.

Het is erg uitzonderlijk dat zich zo'n probleem voordoet. U hebt intussen kunnen vernemen dat de administratie en de partners alert hebben gereageerd en goed werk hebben geleverd.

Gelukkig is er wel een intense communicatie, onder andere via de stuurgroep die de zaken van nabij opvolgt en zo nodig bijstuurt. Dat is hier gebeurd.

Ik hoop dat dergelijke problemen zich niet herhalen. In overleg met de bijslagfondsen zijn de klaarblijkelijke tegenstrijdigheden in de communicatieafspraken al aangekaart. Ik til daar net als u nogal zwaar aan. Ik zal ook voorstellen dat de instellingen op een of andere manier toch soepeler mogen inspelen op vragen van burgers bij moeilijkheden in de elektronische uitwisseling, zodat de mensen zo veel mogelijk worden ontzien. De burger heeft immers ook zijn rechten, en die mogen natuurlijk niet worden ondermijnd door werkafspraken tussen overheidsdiensten, hoe goed die ook bedoeld zijn en hoe goed die in normale omstandigheden ook functioneren.

De voorzitter: Mevrouw De Wit heeft het woord.

Mevrouw Sophie De Wit: Ik dank u voor uw omstandig antwoord, minister. Ik vind vooral de maandelijkse run interessant en dat er in geval van bijkomende problemen onmiddellijk kan worden gereageerd via het back-upplan.

Ik had zeker niet de intentie om iemand aan te vallen, temeer omdat deze betrokkene correct heeft gecommuniceerd. Dat wou ik nog benadrukken.

Minister Pascal Smet: Dat is zeer goed. Ze zal heel blij zijn dat dat in het verslag staat.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, hartelijk dank voor uw antwoord. Het stelt me ook al wel enigszins gerust dat het probleem duidelijk is gedetecteerd en dat u zegt dat u dat met een stuurgroep heel nauwgezet volgt, zodat dit in de toekomst wordt vermeden.

In het project is de afspraak dat iedereen communiceert met zijn of haar doelgroep. Dat is ook zo bij de kinderbijslagfondsen. Alleen is het wat jammer dat er blijkbaar alleen maar een negatieve communicatie is geweest, namelijk communicatie over schorsingen of terugvorderingen.

Vorige week zijn er ook vragen over gesteld in de Kamer, aan minister Onkelinx. Dat viel natuurlijk te verwachten. Minister Onkelinx heeft op 27 januari gesteld dat voor 10.000 studenten ondertussen de betaling van de kinderbijslag zou zijn heropgestart, of de terugvordering desgevallend geannuleerd. Over nog bijna 2000 studenten zouden er momenteel nog geen exacte gegevens zijn verkregen met betrekking tot hun aantal studiepunten. Gelet op het voorgaande werd aan de betrokken gezinnen gevraagd een papieren schoolattest met de vereiste studiepunten of lesuren voor te leggen, zodat de betalingen alsnog kunnen worden hervat.

Ondertussen is er een week voorbij. Ik hoop dat er ondertussen toch weer heel wat is rechtgezet, maar ik wil u toch vragen dat nauwgezet te volgen, gezien de gevolgen voor de betrokken studenten. Mocht zoiets gebeuren, vraag ik dat u de instellingen zou vragen toch maar voor papieren attesten te zorgen, als dat op een bepaald moment de enige oplossing blijkt te zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de stand van zaken met betrekking tot de mentoruren

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Voorzitter, minister, deze vraag is een maand geleden ingediend. Ondertussen is de problematiek al ruimschoots aan bod gekomen bij de

bespreking van de beleidsnota. Toen hebben we onze grieven ter zake al kunnen uiten. Dat neemt niet weg dat er toch nog een aantal vragen blijven, die ik u toch nog wil stellen.

Mijn vraag is er gekomen naar aanleiding van een schriftelijke vraag van mevrouw Helsen over het onderzoek naar het mentorschap dat werd aangekondigd en dat van september 2009 tot augustus 2010 zou plaatsvinden. Het was de bedoeling dat het onderzoek in september 2010 zou worden afgerond met een eindrapport. Zoals we echter allemaal weten, is tijdens de recente begrotingsbesprekingen gebleken dat de middelen voor de mentoruren worden geschrapt. Het mentorschap wordt beschouwd als inherent aan de onderwijsorganisatie en wordt als dusdanig niet langer apart gefinancierd. Praktisch roept dat een aantal vragen op.

Hoe staat het met dat aangekondigde onderzoek? Is dat, zoals voorzien, gestart in 2009? Wat zal het verdere verloop ervan zijn? Is er voorzien in een wijziging van de onderzoeksmethode? Minister, op een persconferentie hebt u verwezen naar een aantal problemen met het mentorschap. Gaat het over problemen met betrekking tot de leeftijd van de mentoren, waarnaar u al hebt verwezen, of was er ook sprake van andere problemen, zoals de onevenwichtige verdeling van de middelen voor de mentoruren? Heeft dat laatste ook een rol gespeeld, of waren er nog problemen?

Gezien het schrappen van de financiering van de mentoruren valt te voorzien dat er minder animo zal zijn om de opleiding tot mentor aan te vatten. Hoe ziet u de toekomst van de bestaande mentoropleiding? Wat zal er gebeuren met de in het verleden opgebouwde ervaring en deskundigheid? Wat zijn de perspectieven voor diegenen die al zijn begonnen met de mentoropleiding, maar die nog niet hebben afgerond? Wat is de planning voor het debat en de implementatie van het 'effectief ondersteuningssysteem' waarvan sprake was tijdens de persconferentie? Wat houdt dat precies in?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, het onderzoek is in september 2009 gestart. Er is niets specifiek gewijzigd in verband met de onderzoeksmethode. Ik hoor dat alles naar wens verloopt en dat de dataverzameling van de cases is afgerond. Nu begint de analysefase. De voorbereidende werkzaamheden met betrekking tot de survey lopen. Dit is dus op schema en ik ben ook benieuwd naar de resultaten.

De meeste scholen hebben het mentorschap trouwens uitgebouwd vóór de overheid daarin extra middelen investeerde. Dat wordt al wel eens vergeten. Ik ga ervan uit dat de scholen, als professionele organisaties, daaraan verder werken. Vele professionele organisaties doen dat ook. Er zal ook binnenkort een focusgroep ontstaan, om de actuele situatie in kaart brengen en na te denken over een toekomstgericht kader. Dit zal een onderdeel zijn van het leerkrachtenloopbaanpact dat ik wil afsluiten.

De rest is aan bod gekomen tijdens de bespreking van de beleidsnota. (*Opmerkingen van mevrouw Elisabeth Meuleman*)

Het is de ambitie om de lat voor de initiële lerarenopleiding hoger te leggen. Dat staat ook in mijn beleidsnota, denk ik.

De voorzitter: Dat zal enigszins moeten worden geëvalueerd.

Het incident is gesloten.

■

BIJLAGEN

Bijlage bij de vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de voorbereiding van de nieuwe eindtermen techniek

	BaO/ SO	School	Locatie		Prov	Directie	Interne tech- niekcoach
1	SO	Middenschool	Technische Schoolstr. 15	2440 Geel	Antw	Ils Vettters ils.vettters@gogeel.be 014/58.00.31	Inge Verstraelen
2	BaO	Vrije Lagere School Winde-kind	Markt 19	2290 Vorselaar	Antw	Els Van Winckel winde-kind_vorselaar@hotmail.com 014/50.93.48	Bart Meeussen
3	BaO	Basisschool De Kleurdoos	Moutstraat 24	1000 Brussel	Vla-Bra	Danny Van Bossuyt bs.brussel@gemeenschapsonderwijs.be 02/512.49.79	Klaus Bostoen
4	SO	Koninklijk Atheneum	Edmond Mesenslaan 2	1040 Etterbeek	Vla-Bra	Patrick De Clercq patrick.declercq@kaetterbeek.be 02/738.70.40	Sophie Allein, Henk Foriers
5	BaO	Vrije Basisschool Terbank	Egenhovenweg 43	3001 Heverlee	Vla-Bra	Damiaan Ovaere vbs.terbank@scarlet.be 016/22.36.23	Peter Van Oyenbrugge
6	BaO	Vrije Lagere School voor Buitengewoon Onderwijs Mariadal	Klein Overlaer 3	3320 Hoe gaarden	Vla-Bra	André Vandevenne vaan.slomariadal@skynet.be 016/76.54.97	Brigitte Dermine, Koen Pierlet
7	BaO	Gemeentelijke Kleuterschool De Kleine Picasso	Vinnestraat 45	3440 Zoutleeuw	Vla-Bra	Greta Swinnen dekleinepicasso@hotmail.com 011/78.27.94	Els Lowet
8	BaO	Basisschool van het Gemeenschaps-onderwijs De Reinpaddelieren	Weg naar As 199	3600 Genk	Limb	Marie-Rose Philip-pens bs.genk.centrum@g-o.be 089/32.23.10	Christine Tokaruk
9	BaO	Vrije Basisschool De Triangel	Gouverneur Hubert Verwilghenlaan 37	3630 Maasmechelen	Limb	Josiane Vranken directie@detriangel.be 089/76.08.32	Jean Weustenraad
10	SO	WICO Technisch Instituut	Dorpstraat 91	3900 Overpelt	Limb	Paul Janssen tio.janssen@scarlet.be 011/60.91.60	David Camps
11	SO	Technisch Heilig Hart Instituut	Heilig Hartlaan 16	3980 Tessenderlo	Limb	Yvan Lemmens school@thi-tessenderlo.be 013/67.02.76	Werner Reyn-ders, Yves Van-bilsen
12	BaO	Vrije Basisschool Benedictuspoort	Tentoonstel-lingenslaan 4	9000 Gent	O-Vla	Peter Van Laeken basis-school@benedictuspoort.be 09/269.06.43	Kaat Cuvelier

13	BaO	Stedelijke Kleuterschool De Speurheus	Guldenmeers 2	9050 Gentbrugge	O-Vla	Frank Henry henridhaese@gent.be 09/230.41.62	Sylvie De Schapmeester, Peggy Verkinderen
14	BaO	Vrije Basisschool De Regenboog	Kwaadstraat 20	9750 Zingem	O-Vla	Jacques Dhondt vsz@cac.be 09/384.38.75	Eline Remmerie
15	SO	Vrij Technisch Instituut	Augustijnenstraat 58	8900 Ieper	W-Vla	Emmanuel Van den Bulcke directie@vti-ieper.be Geert Bruneel 057/20.12.13	Kris Coussens, Björn Lefere, Johan Vandamme
16	BaO	Vrije Basisschool Heilige Familie	Leenstraat 110	8870 Izezem	W-Vla	Lisette Gheysens info@schoolbosmolens.be 051/30.21.26	Bart Decouttere, Heidi Rommel
17	SO	KTA II Ensorinstituut	Generaal Jungbluthln 4	8400 Oostende	W-Vla	Lucien Bentein luc.bentein@ensorinstituut.be 059/50.09.31	Eva Matton